

ΌΧΙ ΣΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΥΘΡΩΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Τα ιμπεριαλιστικά μπλοκ επανεξοπλίζονται προετοιμάζοντας τον παγκόσμιο πόλεμο.

Η διεθνής εργατική τάξη μπορεί να απαντήσει μόνο χρησιμοποιώντας το μοναδικό της όπλο, την ταξική πάλη!

Οι ετήσιες στρατιωτικές δαπάνες στον κόσμο έχουν πλέον ξεπεράσει τα 2,2 τρισεκατομμύρια δολάρια, οι συνθήκες πυρηνικών όπλων μεταξύ της Ρωσίας και των ΗΠΑ καταρρέουν και δυνάμεις όπως η Γερμανία και η Ιαπωνία επανεξοπλίζονται για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο πόλεμος στην Ουκρανία απειλεί να καταπεί ολόκληρη την Ευρώπη και η Θάλασσα της Νότιας Κίνας μετατρέπεται σε μια τεράστια στρατιωτικοποιημένη ζώνη, ένα προμήνυμα του πολέμου ΗΠΑ-Κίνας που πιθανότατα θα εμπλέξει ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Η διεθνής αστική τάξη υψώνει τα φθαρμένα εθνικιστικά της λάβαρα και καλεί τους εργαζόμενους να αλληλοσφαχτούν, ανεμίζοντας τους απατηλούς μαμπούδες του ολοκληρωτισμού, του φασισμού, του ψευτο-"κομμουνισμού", όπως και εκείνους των διαφορών μεταξύ φυλών και θρησκειών.

Απέναντι σε αυτή την άθλια αστική προπαγάνδα, οι κομμουνιστές απαντούν - αυτή η νέα προλεταριακή σφαγή που ετοιμάζεται έχει μόνο μια αιτία: είναι η υπεράσπιση των συμφερόντων της άρχουσας τάξης και των κερδών του κεφαλαίου! Ένας γενικευμένος πόλεμος θα είναι ιμπεριαλιστικός σε όλα τα μέτωπα!

Παρά την εντεινόμενη οικονομική κρίση και την αυξανόμενη υπερχρέωση κρατών και επιχειρήσεων, και ενώ οι κυβερνήσεις σε όλο τον κόσμο αυξάνουν τις στρατιωτικές δαπάνες, τα τελευταία τρία χρόνια η καπιταλιστική οικονομία μαστίζεται από διαπραχές όλων των ειδών, από τη μια πλευρά την υπερπαραγωγή αγαθών, από την άλλη την έλλειψή τους στις αγορές λόγω της αδυναμίας συνέχισης της καπιταλιστικής παραγωγής που προκαλείται από την τάση πτώσης του ποσοστού κέρδους, τη μείωση της κερδοφορίας των επενδύσεων και το αυξανόμενο χάσμα μεταξύ της παραγωγής, που είναι κοινωνική, και της κατανάλωσης, που είναι μόνο των λίγων.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός, που μαστίζεται από την οικονομική κρίση, πλησιάζει στην κατάρρευση. Βυθίζεται σε μια τέτοια ιστορική κρίση που η παλιά αντίθεση μεταξύ σοσιαλισμού ή καπιταλισμού μετατρέπεται σε αντίθεση μεταξύ σοσιαλισμού ή αφανισμού της ανθρωπότητας.

Η τελευταία μεγάλη οικονομική κρίση του κεφαλαίου, αυτή που ξεκίνησε από τις Ηνωμένες Πολιτείες το 1929, μπόρεσε να επιλυθεί μόνο με

την καταστροφή και τις σφαγές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτή η παγκόσμια ιμπεριαλιστική σφαγή οδήγησε στον αφανισμό περισσότερων από 70 εκατομμυρίων ανθρώπων, κυρίως προλεταρίων, και στη σχεδόν πλήρη καταστροφή της παραγωγικής ικανότητας σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Οι τρεις δεκαετίες που ακολούθησαν τον πόλεμο ήταν μια "χρυσή εποχή" για τον καπιταλισμό. Καθώς τα δύο ιμπεριαλιστικά μπλοκ της Σοβιετικής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών μοιράζονταν τα λάφυρα του πολέμου και κρατούσαν το προλεταριάτο στις αντίστοιχες ζώνες επιρροής τους υπό έλεγχο, η διαδικασία της συσσώρευσης επωφεληθήκε από τη δυναμική της ανοικοδόμησης των υποδομών και των πόλεων που καταστράφηκαν από τον πόλεμο.

Υπήρξε επίσης μια σειρά αστικών επαναστάσεων ενάντια στα σάπια αποικιακά και φεουδαρχικά καθεστώτα, με τον καπιταλισμό να παίρνει σάρκα και οστά σε όλες τις γωνίες της γης, ιδιαίτερα στην Ανατολική και Νότια Ασία, την Ινδία και την Κίνα. Αυτή η πλανητική εξάπλωση του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής, ενώ επέτρεψε τη συσσώρευση τεράστιων κερδών, δεν έφερε ευημερία στην εργατική τάξη, παρά μόνο επέκτεινε τη δυστυχία και την εκμετάλλευση σε ολόκληρο τον κόσμο. Πράγματι, η πλειονότητα των 3,3 δισεκατομμυρίων μισθωτών στον κόσμο εξακολουθεί να εργάζεται για μισθούς πείνας, χωρίς καμία οικονομική ασφάλεια, σε ανάξιες συνθήκες διαβίωσης.

Ωστόσο, η συνεχής τεχνική ανάπτυξη των μέσων παραγωγής καταρρακώνει την κερδοφορία του κεφαλαίου στην παραγωγή, ωθώντας το προς εφήμερες και στείρες επενδύσεις στην οικονομική κερδοσκοπία. Όμως κάθε μέτρο των κρατών για τον περιορισμό της κρίσης μέσω του δημόσιου χρέους δεν έχει τελικά κανένα αποτέλεσμα και η αστική τάξη, προκειμένου να μην χρεοκοπήσει, ωθεί τον κόσμο σε στρατιωτική δράση, η οποία διαγράφει όλα τα χρέη της. Η παραγωγή όπλων για τον πόλεμο και ο ίδιος ο πόλεμος είναι ο μόνος τρόπος που έχει απομείνει στην αστική τάξη για να βγει από την κρίση υπερπαραγωγής που στραγγαλίζει το οικονομικό της σύστημα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα διάφορα κράτη και τα κυβερνώντα κόμμάτα τους διαδίδουν τον εθνικισμό, για να προσπαθήσουν να δεσμεύσουν τους εργάτες στην αυτοκτονική μοίρα της αστικής τάξης, που αναγκάζεται, για να υπερασπιστεί τον τρόπο παραγωγής της, να βυθίσει τον κόσμο στην άβυσσο του πολέμου, της τρομοκρατίας και της πείνας.

Αλλά είναι το διεθνές προλεταριάτο, είναι τα δισεκατομμύρια των εργατών του κόσμου που κατέχουν το εργαλείο για να απελευθερώσουν την ανθρωπότητα από τη μοίρα που σφράγισαν οι καπιταλιστές: ΤΟΝ ΚΛΑΣΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ!

Πρόσφατα υπήρξαν εκτεταμένα απεργιακά κινήματα σε ορισμένες χώρες της Ευρώπης, στη Γαλλία, τη Βρετανία, τη Γερμανία, την Ελλάδα.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, επίσης, γινόμαστε μάρτυρες εκτεταμένων απεργιών που αφορούν διάφορες κατηγορίες. Αυτοί οι αγώνες είναι το παράδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουμε.

Δεδομένου ότι ο καπιταλισμός είναι ένα οικονομικό σύστημα που βασίζεται στην εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας, οι αγώνες της εργατικής τάξης για την υπεράσπιση των συνθηκών διαβίωσης και εργασίας τους μπορούν να αντιμετωπίσουν το καπιταλιστικό καθεστώς και να αρχίσουν να προετοιμάζονται για την αποτροπή του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Κάθε αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση της εργασίας, κάθε απόρριψη των εκκλήσεων για θυσίες στο όνομα της εθνικής οικονομίας, είναι ένας αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό και τον πόλεμό του. Ο αγώνας για την υπεράσπιση της εργατικής τάξης βλάπτει το κεφάλαιο και είναι η προϋπόθεση για την αποδυνάμωση του διαβόητου αστικού πολιτικού καθεστώτος.

Είναι απαραίτητο να ενωθούν οι αγώνες της εργατικής τάξης. Για το σκοπό αυτό, είναι απαραίτητο να ανασυγκροτηθούν τα ταξικά συνδικάτα σε κάθε χώρα, να ενισχυθούν εκεί που ήδη υπάρχουν, να αντιταχθούν στον καθεστωτικό συνδικαλισμό που συνεργάζεται με το κράτος και τα αφεντικά. Μόνο τα πραγματικά συνδικάτα θα μπορέσουν να αγωνιστούν για την ενότητα της δράσης του προλεταριάτου, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

Μόνο έτσι θα μπορέσουν να βάλουν στην ατζέντα των αγώνων τα αιτήματα που ενώνουν ολόκληρη την εργατική τάξη:

- την υπεράσπιση και την αύξηση των μισθών, με μεγαλύτερες αυξήσεις για τους λιγότερο αμειβόμενους,
- τη μείωση των ρυθμών, των ωρών εργασίας και του εργασιακού βίου
- πλήρεις μισθοί στους ανέργους.

Μόνο σε αυτούς τους στόχους μπορούν να συγκλίνουν οι απεργίες και οι διαδηλώσεις των εργαζόμενων, στο χρόνο και στο χώρο.

Αυτή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση, ώστε το προλεταριάτο να επιστρέψει και πάλι στον αγώνα, υπό την ηγεσία του κόμματός του, του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κόμματος, για την ανατροπή του καθεστώτος της μισθωτής εργασίας, για την κομμουνιστική επανάσταση!

Το κόμμα είναι η αποθήκη της ανάγκης της ανθρωπότητας για κομμουνισμό, της συνειδησίας της ταξικής αλληλεγγύης, της επιστήμης του επαναστατικού μαρξισμού και των εμπειριών δύο αιώνων ένδοξων εργατικών αγώνων.

**Κάτω ο πόλεμος!
Κάτω το καθεστώς του
Κεφαλαίου!
Ζήτω ο κομμουνισμός!**

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
international-communist-party.org